

jí podpory ve výši nemocenského, kdežto potřeba vyšších důchodů nastane v pozdějším čase, a tu zajisté vyhoví se úmyslu zákonodárcovu lépe přiznáním příplatků podle odst. (2). Jedině po této stránce bude těhotenství klásti na roveň nemoci, třeba by jinak probíhalo normálně bez poruchy zdraví, a přisouditi dělnici nárok na 120% týdenní mzdy. Jinak však bude, když nemožnost práce nastala ještě před počátkem šestinedělní lhůty Šu 6 čís. 3 zák. č. 689 r. 1920, takže dělnice nebude míti ještě nároku na podporu jako šestinedělka. V tomto případě je zabrániti tomu, by přerušením práce neoctla se v nouzi, čemuž chtěl zákonodárce odpomoci ustanovením odst. (1), takže půjde tu o důležitou příčinu podle tohoto zákonného předpisu.

O porodu bude po stránce § 1154 b) obč. zák. uvažovati jen tehdy, nedostalo-li se dělnici výhody tohoto Šu již z důvodu těhotenství. Porod pravidelně proběhnuvší bude zpravidla důležitou příčinou podle odst. 1. Bude proto účelno přiznati dělnici nárok na nejvýše týdenní mzdu, a ne kvoty splatné teprve později, a to bez ohledu na podporu šestinedělek, na niž má dělnice nárok jen po dobu šesti týdnů po slehnutí, kdežto odst. (2) přiznává nejvyšší kvoty teprve v 7. a 8. týdnu nemoci. Také potřeba vyššího příjmu bude zpravidla nejnaléhavější v prvním týdnu, byť i šestinedělce dostalo se podle zákona čís. 689 r. 1920 zdarma příspěví lékaře, báby, i léčiv. Jinak by bylo ovšem, kdyby k porodu přidružila se nemoc jím vyvolaná, tak že by bylo porod klásti na roveň onemocnění v pravém slova smyslu podle odst. (2). Tu bude účelnější přiznati dělnici nárok na kvoty mzdy připadající k nemocenskému.

Podle toho, co bylo shora řečeno, nepřijde šestinedělí samo o sobě skoro nikdy v úvahu ve smyslu uvedeného zákona, neboť šestinedělce dostane se pravidelně výhody tohoto předpisu aspoň za příčinou porodu. Kdyby však přes to nastal případ ten, platilo by obdobně, co bylo shora řečeno o těhotenství. Pokud by tudíž šestinedělí probíhající normálně zavdalo příčinu k přerušení práce, měla by dělnice nárok na týdenní mzdu podle odst. (1), pokud by však bylo příčinou nemoci, měla by nárok na kvoty podle odst. (2). Na konec budiž uvažováno i o tom, zda by pro případ těhotenství a porodu mělo býti u nevdané ženy přihlédnuto k poslední větě odst. (1), když dělnice přivodila si stav ten nezřízeným a nemravným životem. Vzhledem k tomu, že půjde tu i o zájmy dítěte, jehož počínající existence mohla by býti ohrožena odepřením výhody Šu 1154 b) obč. zák. matce, jest otázku tu zodpověděti záporně.

Čís. 4335.

Zaloba dle Šu 36 čís. 1 ex. ř. předpokládá, že vymáhaný nárok trvá po právu, ale že nemůže býti exekučně dobýván, poněvadž není ještě splatným nebo vykonatelným.

Řešení otázky, zda byly žalobci úrazovou pojišťovnou vyměřeny příspěvky právem či nikoli, jsou povolány úřady správní podle předpisů práva veřejného. Námitky dle Šu 35 odstavec druhý ex. ř. lze vznést pouze u úřadu správního.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1924, R I 848/24.)

Proti exekuci na základě výměru úrazové pojišťovny dělnické podal dlužník na soudě exekuci povolivším žalobu o nepřipustnost exekuce, v níž uváděl, že exekuce jest proti němu vedena neprávem, poněvadž vymáhaného peníze nedluhuje, ježto pojistné za veškeré dělníky, v závodu svém zaměstnané, zaplatil a proti nesprávnému předpisu dalších poplatků podal odvolání, jehož vyřízení dosud nedostal. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by věc projednal a rozsoudil, maje za to, že žalobce v žalobě popírá, že nastaly skutečnosti pro dospělost nebo vykonatelnost nároku rozhodne (§ 7 odstavec druhý ex. ř.) a že jde proto o žalobu dle §u 36 čís. 1 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z obsahu žaloby lze jasně seznati, že žalobce upírá žalované straně nárok exekučně vymáhaný, tvrdě, že není po právu, poněvadž žalované úrazové pojišťovně dělnické ničeho na příspěvcích nedluhuje. Rekursní soud má mylně za to, že jde o žalobu podle §u 36 čís. 1 ex. ř., přehlížeje, že tato žaloba předpokládá, že vymáhaný nárok po právu trvá, ale že nemůže dosud býti exekučně dobýván, poněvadž není ještě splatným, nebo vykonatelným (§ 7 odstavec druhý ex. ř.). Nárok žalované byl v řízení exekucním prokázán exekucním titulem, t. j. výměrem úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v Praze ze dne 16. února 1924, opatřeným doložkou vykonatelnosti zemskou politickou správou (§ 1 čís. 13 ex. ř. a jud. čís. 144), jímž žalobci bylo uloženo, aby zaplatil úrazové příspěvky, zjištěné na základě provedené revise. Řešiti otázku, zda byly žalobci úrazovou pojišťovnou vyměřeny příspěvky právem či nikoli, jsou povolány úřady správní podle předpisů práva veřejného a nemohl by se jí soud ani zabývati, kdyby žalobce výslovně tvrdil, že určité skutkové okolnosti, vymáhaný nárok rušící neb stavící, vznikly teprve po utvoření exekucního titulu, poněvadž i takové námitky jest vznésti u příslušného úřadu správního (§ 35 odstavec druhý ex. ř.).

Čís. 4336.

Dědic ze zákona, odmítnuvší napadnuvší mu dědictví nikoli bezpodmínečně, nýbrž toliko ve prospěch dědice ze závěti, jenž nebyl zároveň dědicem ze zákona, jest oprávněn přihlásiti se k dědictví ze zákona, byla-li závět prohlášena neplatnou a má nastati posloupnost ze zákona.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1924, R I 876/24.)

Matka zůstavitelova prohlásila u soudu pozůstalostního, že se vzdává veškerých svých nároků dědických na pozůstalost, a dodala výslovně, že tak činí ve prospěch svého vnuka a za předpokladů, že tento je dle